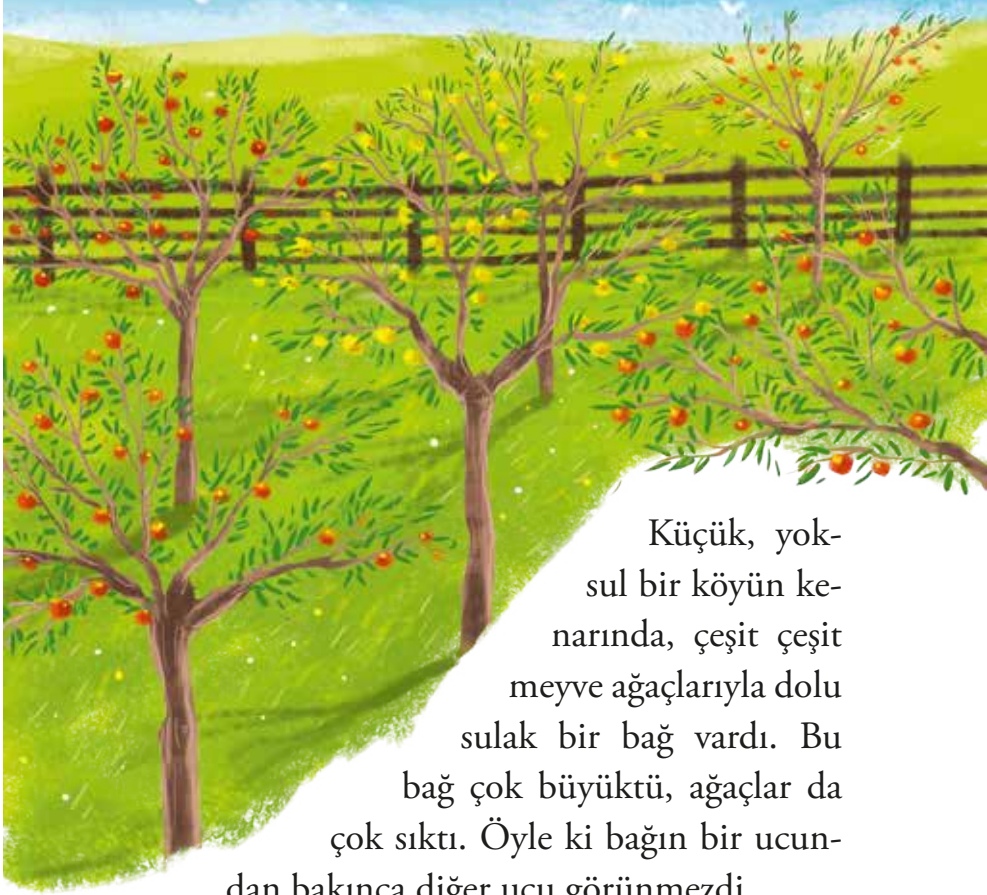

Bir Şeftali Bin Şeftali

Küçük, yoksul bir köyün kenarında, çeşit çeşit meyve ağaçlarıyla dolusulak bir bağ vardı. Bu bağ çok büyüktü, ağaçlar da çok sıktı. Öyle ki bağın bir ucundan bakınca diğer ucu görünmezdi.

Köyün ağası, yıllar evvel topraklarının çoğunu küçük parçalara bölüp köylülere satmış ama bu bağı kendisine saklamıştı. Ağanın köylülere sattığı topraklar hem çorak hem de engebeliydi; üstelik köylülerin topraklarını sulayabilecekleri bir su kaynağı da yoktu. Vadinin ortasındaki tek düz arazi ağanın bağıydı; diğer çorak toprakları, tepeleri ve yokuşları köylüler satın almış, buralara arpa ve buğday ekmişlerdi.

Her neyse, bırakalım şimdi bunları bir kenara; çünkü belki de bunların hikâyemizle pek bir ilgisi yoktur...

İşte bu bağda iki şeftali ağacı vardı; bu ağaçlardan biri diğerinden daha küçük, daha gençti. Bu iki ağacın yaprakları ve çiçekleri tıpatıp aynıydı; bu yüzden onları gören herkes ikisinin de aynı türden olduğunu ilk bakışta anlardı.

Büyük olan ağaç aşılydı. Her yıl, insanın avucuyla kavrayamayacağı kadar kocaman, lezzetli, kıpkırmızı şeftaliler verirdi. Öyle ki insan bunları yemeye kıyamazdı. Bahçıvanın dediğine göre, bu büyük ağacı yabancı bir uzman kendi ülkesinden getirdiği sürgünle aşılamıştı. Bu kadar masraf edilen bir ağacın meyvesinin ne kadar değerli olduğunu varın, siz düşünün.

Her iki ağacın gövdesine de kem gözlerden sakınmak için nazar duası asılmıştı.

Küçük şeftali ağacı ise her yıl binlerce çiçek açmasına rağmen bir tane bile meyve vermezdi. Ya çiçekleri solar ya da şeftalileri daha olgunlaşmadan kuruyup dökülürdü. Bahçıvan, onun için elinden geleni yaptı ama küçük ağaç bana mısın

demedi. Her yıl yeni yeni dalları, yaprakları oldu ama bir kez olsun şeftali vermedi.

Bahçıvan küçük ağacı da aşılamaaya karar verdi, nitekim aşıladı da ama yine değişen bir şey olmadı. Anlaşılan bu iş inada binmişti! Bahçıvan bıkmış usanmıştı bu durumdan.

Bir oyun oynayıp küçük ağacı

korkutmak istedi. Gidip

bir testere aldı, karısını

da yanına çağırđı, kü-

çük şeftali ağacının

önüne geçip teste-

renin dişlerini bi-

lemeye başladı.

Testere iyice bi-

lenmişti ki bah-

çıvan geri geri

gitti, ardından

da küçük ağaç

artık şeftalilerini

dökemesin diye

onu kökünden ke-

sip atacakmış gibi

ileriye doğru atıldı.

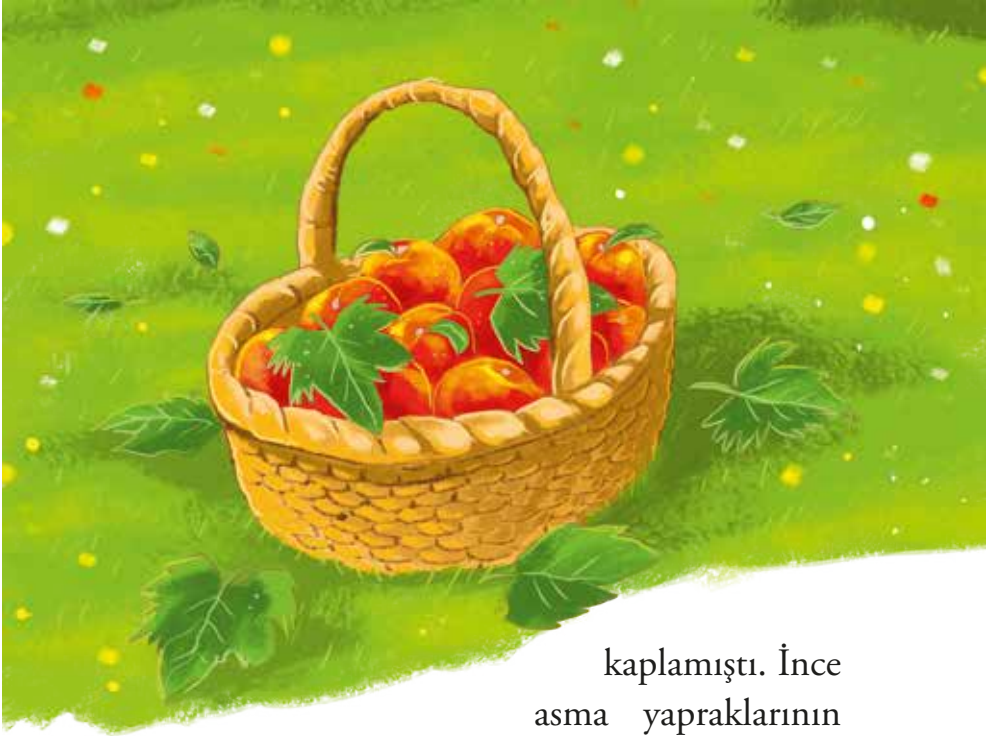
Tam testereyi küçük ağacın gövdesine indirecekti ki karısı onu kolundan yakaladı, “Ölümü gör kesersen,” dedi. “Sana söz veriyorum, küçük şeftali ağacı önümüzdeki yıl güzel, olgun meyveler verecek. Baktık ki yine tembellik ediyor, işte o zaman onu ikimiz birlikte keser, ocağa atarız; varsın yanıp kül olsun.” Ancak gelin görün ki bu tehditler de ağacın aklını başına getirmede.

Şimdi hepiniz küçük şeftali ağacının derdinin ne olduğunu, ne diye şeftalilerini olgunlaştırmadığını merak ediyorsunuzdur. Öyleyse bundan sonrasını kendisinden dinleyelim.

Dinleyin!

Kulak verin çünkü küçük şeftali ağacı konuşmak istiyor. Hiç ses çıkarmayın, bakalım küçük şeftali ağacı macerasını nasıl anlatacak:

Yüz, yüz elli şeftali bir sepetin içindeydik. Güneş narin tenimizi kurutmasın; toz, kırmızı yanaklarımıza bulaşmasın diye bahçıvan sepetin altını, üstünü ve yanlarını asma yapraklarıyla

kaplamıştı. İnce asma yapraklarının arasından süzülen yeşil ışıklar yanaklarımızın kırmızısıyla buluşuyor, içimize işleyen bir manzara oluşturuyordu.

Bahçıvan bizi sabah erkenden, daha güneş doğmadan toplamıştı, bu yüzden hepimiz serin ve suluyduk. Sonbahar gecelerinin serinliği içimizdeydi hâlâ. Yeşil yaprakları aşıp bize ulaşan sıcaklık içimizi ısıtıyordu.

Tabii ki hepimiz aynı ağacın çocuklarıydık. Bahçıvan, yılın bu zamanları annemden topladığı şeftalileri sepete doldurup kente götürürdü. Kente vardığında gidip ağanın kapısını çalar,